

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

APRILYNNE PIKE

Farmece

Traducere din limba engleză
Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu

Capitolul 1

Laurel stătea în fața cabanei, cercetând liziera, cu gâtul încordat. El era undeva acolo, privind-o. Faptul că ea nu-l vedea încă nu avea nici o importanță.

Nu că Laurel n-ar fi vrut să-l vadă. Uneori simțea că vrea prea mult. O relație cu Tamani ar fi fost ca o joacă într-un râu învolburat. Un pas greșit, și curentul nu i-ar mai fi dat drumul. Alesese să rămână cu David și încă era de părere că făcuse o alegere corectă. Dar asta nu făcea revederea mai ușoară.

Și nici nu-i putea împiedica mâinile să tremure.

Îi promisese lui Tamani că va veni să-l vadă când își va lua permisul de conducere. Deși nu specificase o dată exactă, spusese totuși *mai*. Acum era aproape sfârșitul lui iunie. El trebuia să-și fi dat seama că ea îl evită. Acum avea să vină aici – primul care o întâmpina –, și ea nu știa dacă să fie nerăbdătoare sau să se teamă. Sentimentele i se amestecară într-o stare amețitoare pe care nu o mai încercase nicio dată – și nu era sigură că voia să o mai încerce.

Laurel își dădu seama că strângea în pumn inelușul pe care Tamani i-l dăduse anul trecut, cel pe care îl purta pe un lăntișor în jurul gâtului. Încercase să nu se gândească la el în ultimele șase luni. *Încercase*, recunoscu în sinea ei, și *eșuase*. Se sili să-și desfacă degetele din jurul inelușului și încercă să-și determine brațele să i se legene încrezătoare, cu naturalețe, de o parte și de alta a corpului, în timp ce se îndrepta către pădure.

Când umbrele ramurilor căzură peste ea, o fâșie de verde și negru se legănă jos dintr-un copac și o ridică în brațe. Laurel țipă de groază, apoi de încântare.

– Ți-a fost dor de mine? o întrebă Tamani cu zâmbetul fermecător care o vrăjise de prima dată când îl cunoscuse.

Într-o clipă, totul părea de parcă nici nu trecuseră șase luni. Imaginea lui, senzația apropierii lui fură de ajuns ca să îi îndepărteze orice teamă, orice gând... orice hotărâre luată. Laurel își înfășură brațele în jurul lui și îl strânse cât putu de tare. N-ar fi vrut să-i mai dea drumul.

– O să iau asta ca pe un „da“, spuse Tamani cu un geamăt.

Ea se sili să-i dea drumul și să facă un pas în spate. Se simți ca și cum ar fi încercat să facă un râu să curgă în amonte. Însă după câteva secunde reuși și rămase nemișcată, în tăcere, bucurându-se doar să-l privească. Același păr lung și negru, zâmbetul fugar, ochii verzi fascinanți. Laurel se simți penibil și privi în jos, jenată de expansivitatea salutului ei și neștiind ce să mai spună.

– Te așteptam mai devreme, zise Tamani în cele din urmă.

Acum, în prezența lui, i se părea ridicol că îi fusese frică. Dar își amintea încă senzația rece de teamă din stomac pe care o avusese de fiecare dată când se gândise că îl va vedea pe Tamani.

– Îmi pare rău.

– De ce nu ai venit?

– Mi-a fost teamă, spuse ea cu sinceritate.

– De mine? o întrebă Tamani zâmbind.

– Oarecum.

– De ce?

Ea inspiră profund. Tamani merita să știe adevărul.

– E prea ușor să fiu aici cu tine. Nu am încredere în mine.

El zâmbi larg.

– Bănuiesc că nu am de ce să mă simt ofensat de asta.

Laurel își dădu ochii peste cap. În mod cert, absența ei îndelungată nu-i domolise îngâmfare.

– Cum merg lucrurile?

– Bine. În regulă. Totul e bine, se bâlbâi ea.

El ezită.

– Ce mai fac prietenii tăi?

– Prietenii mei? întrebă Laurel. Poți fi puțin mai explicit? Laurel își atinse fără să vrea brățara de argint de la încheietura mâinii. Tamani îi urmări mișcarea cu ochii, apoi stârni țărâna cu piciorul.

– Ce mai face David? o întrebă el în cele din urmă.

– E foarte bine.

– Voi doi...? Tamani lăsă întrebarea în aer.

– Dacă suntem împreună?

– Cam așa ceva.

Tamani aruncă încă o privire brățării din argint cu decorațiuni complicate. Un sentiment de frustrare îi umbri trăsăturile, transformându-i privirea într-o căutătură furi-oasă, dar el îl risipi cu un zâmbet.

Brățara era un cadou de la David. I-o dăruise chiar înainte de Crăciun, anul trecut, când deveniseră în mod oficial un cuplu. Era o viță delicată cu floricele ale căror petale se deschideau în jurul unor pistiluri de cristal. David nu spusese asta, dar Laurel bănuia că i-o dăduse ca răspuns la inelul de zână pe care ea îl purta încă în fiecare zi. Nu avea inima să-l pună deoparte și se ținuse de cuvânt: de fiecare dată când se gândea la inel, se gândea la Tamani. Mai avea sentimente față de el. Sentimente sfâșiate și nesigure, da – dar suficient de puternice ca să se simtă vinovată când gândurile îi zburau într-acolo.

David era tot ce și-ar fi putut dori de la un iubit. Totul, mai puțin ceea ce nu era, ce nu putea fi niciodată. Dar nici Tamani nu putea fi ce era David.

– Da, suntem, răspunse ea în cele din urmă.

Tamani tăcu.

– Am nevoie de el, Tam, spuse ea pe un ton blând, dar deloc spășit. Nu putea – nu voia – să-și ceară scuze pentru că îl alesese pe David. Ți-am spus dinainte cum stau lucrurile.

– Desigur. Tamani își trecu palmele în sus și în jos peste brațele ei. Dar el nu e aici acum.

– Știi că n-aș putea face asta, se căzni ea să spună, dar abia șopti.

Tamani oftă.

– Atunci va trebui să accept lucrurile așa cum sunt, nu?

– Da, dacă nu vrei să rămân singură.

El își trecu un braț pe după umerii ei – un gest deja prietenesc.

– Nu ți-aș dori asta niciodată.

Ea îl cuprinse cu brațele și îl îmbrățișă.

– Asta pentru ce e? o întrebă Tamani.

– Pentru că ești cel care ești.

– Ei bine, cu siguranță nu voi refuza o îmbrățișare, spuse el. Tonul îi era relaxat, glumeț, dar își înfășură celălalt braț în jurul ei aprig, aproape cu disperare. Totuși, înainte ca ea să se tragă din strânsoare, el își lăsă mâna să cadă, apoi arătă spre cărare. Haide, spuse. Pe aici.

Laurel își simți gura uscată. Sosise clipa. Băgă mâna în buzunar și pipăi probabil pentru a suta oară cartonașul cu litere în relief. Apăruse pe perna ei într-o dimineață la începutul lunii mai, sigilat cu ceară și legat cu o panglică argintie și strălucitoare. Mesajul era concis – patru rânduri scurte –, dar îi schimbase viața.

Având în vedere natura regretabil de nepotrivită a educației tale curente, ești convocată la Academia din Avalon.

Te rugăm să te prezinți la poartă în dimineața primei zile de vară. Prezența ta va fi necesară timp de opt săptămâni.

„Regretabil de nepotrivită.“ Mama ei nu fusese prea încântată de asta. Dar, la urma urmei, în ultima vreme mama ei nu fusese prea încântată de nimic care avea legătură cu zânele. După dezvăluirea inițială că Laurel e o zână, lucrurile meraseră surprinzător de bine. Părinții ei știuseră întotdeauna că fata lor adoptată avea ceva aparte. Oricât de nebunesc se dovedise până la urmă a fi adevărul – că Laurel era un copil schimbat, un copil de zâne lăsat în grija lor ca să moștenească pământul sacru al zânelor –, ei îl acceptaseră cu o ușurință surprinzătoare, cel puțin la început. Atitudinea tatălui ei nu

se schimbase, dar, în ultimele câteva luni, mama ei devenise din ce în ce mai îngrozită de ideea că Laurel nu era om. Încetase să mai vorbească despre asta, apoi refuzase să mai audă vorbindu-se despre asta, și situația explodase de tot luna trecută, când Laurel primise invitația. De fapt, mai degrabă o convocare. Fusese nevoie de multe certuri cu Laurel – și de multă putere de convingere din partea tatălui – pentru ca mama ei s-o lase să plece. De parcă la întoarcere avea, cine știe cum, să devină încă mai puțin om decât la plecare.

Laurel era bucuroasă că evitase să le povestească de troli; nu avea nici o îndoială că n-ar mai fi ajuns niciodată aici dacă o făcea.

– Ești pregătită? insistă Tamani, simțindu-i ezitarea.

Pregătită? Laurel nu era sigură dacă ar fi putut fi vreodată mai pregătită decât acum... sau mai puțin pregătită.

Îl urmă în tăcere prin pădurea în care copacii filtrau lumina soarelui și le umbreau drumul. Cărarea nu era chiar o cărare, dar Laurel știa unde duce. Curând ajunseră la un copac mic, noduros, o specie unică în pădure, altminteri banal ca înfățișare. Deși își petrecuse doisprezece ani din viață locuind în regiune și explorând locurile, nu mai văzuse acest copac decât o singură dată –, atunci când îl adusese pe Tamani înapoi după ce se luptase cu trolii, rănit și aproape inconștient. Atunci văzuse cum se transformă copacul și zărise într-o străfulgerare ce se afla dincolo de el. Astăzi avea să intre pe poartă.

Astăzi avea să vadă cu ochii ei Avalonul.

În timp ce se afundau în pădure li se alăturară și alte zâne, iar Laurel trebui să se stăpânească să nu-și sucească gâtul ca să se holbeze la ele. Nu avea să se obișnuiască vreodată cu aceste gărzi frumoase și tăcute, care nu-i vorbeau nicicând și care rareori o priveau în ochi. Erau mereu acolo, chiar și când ea nu le vedea. Știa asta acum. Se întrebă fugitiv câte dintre ele o vegheaseră de când era copil, dar avu un sentiment absolut penibil. Una era să-i vadă părinții poznele copilărești, și alta să o supravegheze niște santinele

supranaturale. Înghiți în sec, se concentrează asupra potecii și încercă să se gândească la altceva.

Ajunseră curând, după ce trecură printr-un pâlci de conifere adunate protector în jurul copacului secular, răsucit. Zânele santinele formară un semicerc și, la un gest aspru făcut de Shar – conducătorul lor –, Tamani își desprinse mâna din strânsoarea fermă a lui Laurel, ca să li se alăture. Înconjurată de vreo douăsprezece santinele, Laurel își agăță degetele mari de curelele rucsacului. Respirația i se accelerează când toate santinelele puseră mâna pe scoarța copacului, chiar în locul în care trunchiul lui viguros se despărțea în două crăci groase. Apoi copacul începu să vibreze în timp ce lumina poienii părea să se adune în jurul crengilor sale.

Laurel era hotărâtă să-și țină ochii deschiși de data asta, ca să privească toată transformarea. Dar, chiar în clipa când miji hotărâtă ochii în fața strălucirii, un fulger puternic îi sili pleoapele să se închidă o fracțiune de secundă. Când se deschiseră din nou, copacul se transformase într-o poartă cu bare aurii, înalte, decorate cu vițe încolăcite punctate de flori violet. Doi stâlpi solizi, de o parte și de alta, fixau poarta în pământ, dar altfel aceasta stătea în pământ de una singură, în pădurea luminată de soare. Laurel expiră fără să-și dea seama că își ținuse răsuflarea și apoi și-o ținu iar când poarta începu să se deschidă.

De pe poartă se rostogoleau valuri de căldură tangibilă, și, chiar și la trei metri distanță de ea, Laurel simți mirosul aromat de viață și de bogăție de plante pe care îl recunoscuse din anii de grădinărit cu mama ei. Dar parfumul acesta era mai puternic – pură lumină de vară strălucitoare. Simți cum tălpile i se mișcau singure și aproape trecuse prin poartă când ceva o trase de mână. Laurel își desprinse ochii de pe poartă și tresări când văzu că Tamani ieșise din formație ca să îi ia cu delicatețe mâna într-a lui. O atingere pe cealaltă mână o făcu să se uite din nou înapoi spre poartă.

Jamison, bătrânul spirit al iernii pe care îl cunoscuse toamna trecută, îi ridică mâna liberă și i-o puse pe brațul

lui ca un domn dintr-un film de epocă. Zâmbi afabil spre Tamani, dar cu subînțeles.

– Mulțumesc că ne-ai adus-o pe Laurel, Tam. O preiau eu de aici.

Tamani nu-și retrase mâna imediat.

– O să vin să te văd săptămâna viitoare, spuse el încet, dar nu în șoaptă.

Toți trei rămaseră astfel câteva secunde, încremeniți în timp. Apoi Jamison își înclină capul și îi făcu un semn lui Tamani. Acesta încuviință și se întoarse la locul lui în semicerc.

Laurel îi simți privirea asupra ei, dar deja se întorcea spre strălucirea puternică ce se revărsa din poarta aurie. Atracția Avalonului era prea intensă ca să zăbovească prea mult chiar și asupra regretului profund că îl părăsea pe Tamani atât de repede după revedere. Dar el va veni curând s-o vadă.

Jamison păși în interiorul arcadei aurii și îi făcu semn lui Laurel, chemând-o înăuntru și eliberându-i mâna pe care i-o pusese pe brațul lui.

– Bine ai revenit! spuse el cu blândețe.

Cu răsuflarea tăiată, Laurel făcu un pas în față și trecu pragul, pășind în Avalon pentru prima dată. „Nu chiar pentru prima dată“, își reaminti ea. „De aici am plecat.“

O clipă nu văzu nimic altceva decât frunzele unui stejar imens aplecat deasupra ei și pământ negru și moale la picioare, acoperit de iarbă fină și verde ca smaraldul. Jamison o conduse pe sub coroana înfrunzită și lumina soarelui îi mângâie direct fața, încălzindu-i obrajii instantaneu și făcând-o să clipească.

Se aflau într-un fel de parc înconjurat de ziduri. Cărării de pământ negru și fertil șerpuiau prin vegetația bogată care se cățara pe un zid de piatră. Laurel nu mai văzuse niciodată un zid de piatră atât de înalt – trebuie să le fi luat decenii întregi să construiască așa ceva fără beton. Grădina era presărată cu pomi cu trunchiurile înfășurate în lujeri plini de frunze care se încolăceau și mai sus, în jurul ramurilor.

Pe ei, Laurel văzu nenumărate flori, care aveau însă corolele strânse, pentru a se proteja de căldura zilei.

Se întoarse să se uite la poartă. Acum era închisă și dincolo de barele ei aurii nu vedea decât întuneric. Stătea în mijlocul parcului, nelegată de nimic – pur și simplu dreaptă, în picioare, înconjurată de vreo douăzeci de santinele, toate femei. Laurel înclină capul. Era *totuși* ceva acolo. Făcu un pas înainte și în fața ochilor ei se încrucișară două sulite cu lama lată, cu vârful făcute parcă din cristal.

–E în regulă, Căpitane, se auzi vocea lui Jamison din spatele ei. Are voie să se uite.

Sulitele dispărură și Laurel păși în față, sigură că vederea îi juca feste. Dar nu, în dreapta porții, la un unghi de nouăzeci de grade, era încă o poartă. Merse până când înconjură patru porți, legate prin stâlpii solizi pe care Laurel îi recunoscuse de pe partea cealaltă a intrării. De fiecare stâlp erau legate două porți, și toate formau un pătrat perfect în jurul întunericului straniu care persista în spatele lor, cu toate că Laurel ar fi trebuit să se poată uita printre zăbrele direct la santinelele aflate de partea cealaltă.

–Nu înțeleg, spuse Laurel, întorcându-se lângă Jamison.

–Poarta ta nu e singura, spuse acesta, zâmbind.

Laurel își aminti vag că Tamani îi povestise de patru porți toamna trecută, atunci când venise la el julită și plină de vânătași după ce fusese aruncată de troli în râul Chetco.

–Patru porți, spuse ea încet, îndepărtând partea neplăcută a amintirii.

–Către cele patru colțuri ale pământului. Un singur pas te poate duce acasă, în munții Japoniei, pe culmile Scoției sau la gura râului Nil din Egipt.

–E uimitor, spuse Laurel, uitându-se la poartă. *Porți?* Mii de kilometri dintr-un singur pas.

–Și cel mai vulnerabil loc din tot Avalonul, spuse Jamison. Inteligent, nu ți se pare? E o realizare extraordinară. Porțile au fost făcute de regele Oberon cu prețul propriei vieți,

dar regina Isis a fost cea care a ascuns porțile pe partea cealaltă și asta abia acum câteva sute de ani.

– Zeița egipteană? îl întreabă Laurel, ținându-și respirația.

– A fost doar botezată după zeiță, spuse Jamison, zâmbind. Oricât ne-ar plăcea să credem contrariul, nu toate figurile importante ale istoriei umane au fost zâne. Haide, *Am Fear-faire* ale mele se vor îngrijora dacă zăbovim prea mult.

– Cine?

Jamison se uită la ea cu o privire întrebătoare, apoi ciudat de tristă.

– *Am Fear-fairie*, repetă el. Gărzile mele de corp. Am cel puțin două cu mine întotdeauna.

– De ce?

– Pentru că sunt un spirit al iernii. Jamison mergea încet pe cărarea de pământ, părând că-și cântărește vorbele în timp ce le rostește. Darurile noastre sunt cele mai prețioase, așa că suntem respectați. Numai noi putem deschide porțile, așa că suntem protejați. Și Avalonul în sine este vulnerabil în fața puterii noastre, așa că nu trebuie să fim niciodată amenințați de vreun dușman. Când ai multă putere...

– Ai și o mare responsabilitate? încheie Laurel.

Jamison se întoarse spre ea zâmbind.

– Cine te-a învățat asta?

Laurel tăcu, nedumerită.

– Ăă, Omul Păianjen? spuse ea, pierită.

– Bănuiesc că unele adevăruri sunt universale, râse Jamison, iar vocea lui răsună între zidurile masive de piatră. Apoi se întristă. E o expresie pe care noi, spiritele iernii, o folosim des. A rostit-o Arthur, regele britanic, după ce a fost martor la răzbunarea cumplită pe care trolii au pornit-o împotriva Camelotului. A crezut întotdeauna că distrugerea fusese vina lui, că el ar fi putut s-o împiedice.

– Și ar fi putut?

Jamison le făcu semn celor două santinele care stăteau de o parte și de alta a unor enorme uși de lemn care se deschideau în ziduri.

– Probabil că nu, îi spuse el lui Laurel. Dar e bine oricum să ținem minte vorbele lui.

Ușile se deschiseră fără zgomot, iar mintea lui Laurel se goli brusc de gânduri când ieșiră din grădină și pășiră pe un deal.

O natură luxuriantă acoperea povârnișurile și totul în jur, cât vedea cu ochii. Cărări negre șerpuiau printre pâlcuri de copaci, alternând cu pășuni largi pline de flori și mănunchiuri multicolore din ceva ce Laurel nu reuși să identifice – păreau niște baloane gigantice în toate culorile posibile, așezate pe jos și sclipind ca bulele de săpun. Mai jos, într-un cerc care părea să înconjoare poalele dealului, se vedeau acoperișurile unor căsuțe și Laurel identifică niște puncte viu colorate mișcându-se și care nu puteau fi decât alte zâne.

– Sunt... *mii* de zâne, spuse ea, fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare.

– Desigur, îi răspuse Jamison, cu bucurie în glas. Aproape toată specia locuiește aici. Suntem peste optzeci de mii acum. Tăcu. Probabil ție ți se pare puțin.

– Nu, spuse Laurel repede. Adică, știi că oameni sunt mai mulți, dar... niciodată nu mi-am imaginat atâtea zâne într-un singur loc.

Faptul era ciudat; o făcea să se simtă și normală, dar și neînsemnată. Mai cunoscuse și alte zâne, desigur – pe Jamison, pe Tamani, pe Shar, santinelele pe care le zărise din când în când –, dar ideea că mii și mii de astfel de făpturi locuiau acolo era aproape copleșitoare.

Jamison îi puse mâna pe șale.

– Vei avea timp să admiri priveliștea în altă zi, îi spuse el cu blândețe. Acum trebuie să mergem la Academie.

Laurel îl urmă în jos, pe lângă zidul de piatră. Când dădură colțul, se uită în sus și respirația i se tăie din nou. La vreo patru sute de metri în susul pantei, un turn imens se ridica spre cer din mijlocul unei clădiri întinse ieșite parcă direct din *Jane Eyre*. Nu arăta chiar ca un castel, ci mai degrabă ca o bibliotecă grandioasă, construită din lespezi

cenușii, pătrate, și cu acoperișuri abrupte și ascuțite. Fiecare zid era punctat de ferestre largi, iar printre țigle lucarnele străluceau ca fațetele unor prisme. Fiecare suprafață era împânzită de plante agățătoare, încadrată de flori, întrezărită printre frunze sau găzduind în vreun alt fel plante de o infinită varietate.

Jamison răspunse singur la întrebarea pe care Laurel, mută de admirație, nu reușise s-o formuleze. Arătă cu mâna înspre clădire și spuse:

– Academia din Avalon.